

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbančovej, v právnej veci žalobcu: **Mgr. B. M.**, bytom J.J., č.... T.T. právne zastúpený Advokátskou kanceláriou M. , s.r.o., so sídlom L. č. X, T.T. proti žalovanej: **Sociálna poisťovňa ústredie, ul. 29, augusta 10, 813 63 Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č.: 322-4835-GC-09/2009 zo dňa 18. augusta 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v T., č. k. 13S/124/2009-67 zo dňa 12. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v T., č. k. 13S/124/2009-67 zo dňa 12. októbra 2010, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bola podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č.: 322-4835-GC-09/2009 zo dňa 18. augusta 2009, ktorým žalovaná ako správny orgán zamietla odvolanie žalobcu a súčasne potvrdila prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu Sociálnej poisťovne, pobočka T. č.: 700- 0840086909-GC 04/09- zo dňa 22. apríla 2009, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe 2. februára 2009

nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie, ktoré vzniklo 1. augusta 2006.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaná pri rozhodovaní vo veci postupovala v súlade so zákonom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). Zaujal právny názor, že vznik a zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia sa viaže na podmienky upravené v § 21 citovaného zákona. Žalobca nebol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, preto musí byť považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu pre potreby zákona o sociálnom poistení. V zmysle § 12 zákona o advokácii na výkon advokátskej činnosti je oprávnený len advokát zapísaný do zoznamu advokátov, bez ohľadu na formu, ktorou môže advokát vykonávať advokáciu. Vymedzenie samostatne zárobkovo činnej osoby podľa § 5 písm. c/ zákona o sociálnom poistení je odvodené od oprávnenia vykonávať činnosť podľa osobitného zákona, v prejednávanej veci podľa zákona o advokácii. Advokát je podľa § 15 zákona o advokácii oprávnený poskytovať právne služby samostatne, a pre posúdenie veci nie je rozhodujúce, že nositeľom oprávnenia je spoločnosť s ručením obmedzeným. Rozhodujúce je, že advokát, ktorý koná za obchodnú spoločnosť, je naďalej nositeľom oprávnenia na poskytovanie advokátskych služieb a má oprávnenie na vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti. SAK nemá právomoc rozhodovať, či advokát je samostatne zárobkovo činnou osobou.

Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný (§ 250k ods. 1 OSP).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalovaná ako i prvostupňový súd neakceptovali im predložené záväzné potvrdenie vydané predsedníctvom Slovenskej advokátskej komory na základe zmocnenia vyplývajúceho z § 71 ods. 2 písm. k/ zákona o advokácii o tom, že od 3. februára 2009 žalobca nie je samostatne zárobkovo činnou osobou podľa zákona o sociálnom poistení. Žalobcu ako konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným nemožno považovať za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 písm. d) zákona o sociálnom poistení. Keďže spoločníci v spoločenskej zmluve vylúčili možnosť samostatného výkonu advokácie jednotlivými spoločníkmi, dňom 3. februára 2009 žalobcovi v zmysle § 15 ods. 6 zákona o advokácii zaniklo oprávnenie vykonávať advokáciu

samostatne. Vzhľadom na túto skutočnosť má žalobca za to, že mu oprávnenie na výkon advokácie materiálne zaniklo, čo sa muselo logicky prejavíť aj vo vzťahu k existencii povinného nemocenského dôchodkového poistenia, ktoré žalobcovi uvedeným dňom podľa § 21 ods. 4 písm. b/ zákona o sociálnom poistení zaniklo.

Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že rozhodnutie žalovanej ako aj prvostupňového správneho orgánu ruší a vec vracia správne mu orgánu na ďalšie konanie. Súčasne žiadal o priznanie náhrady trov konania za právne zastupovanie.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok Krajského súdu v T. potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo podané nedôvodne.

Žalovaná v napadnutom rozhodnutí ako aj krajský súd v rozsudku podrobne odôvodnili, prečo žalobca, ktorý sa stal od 22. januára 2009 spoločníkom a zároveň konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným, poskytujúcej advokátske služby podľa § 15 zákona o advokácii, nezaniklo povinné sociálne poistenie ako samostatne zárobkovo činnéj osobe podľa § 21 zákona o sociálnom poistení.

Odvolací súd sa s týmito dôvodmi plne stotožňuje a na zdôraznenie ich správnosti podľa § 219 ods. 2 OSP dopĺňa, že § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení vymedzuje pojem samostatne zárobkovo činnéj osoby. Upravuje aj postavenie advokáta, ktorý má oprávnenie na vykonávanie advokátskej činnosti. Existencia oprávnenia advokáta na výkon advokátskej činnosti je podmienená jeho zápisom v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou až do času, kým advokát nebol vyčiarknutý z takéhoto zoznamu. To má za následok, že musí byť považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení. Z uvedeného dôvodu je povinne nemocensky poistený podľa § 14 ods. 1 písm. b) a povinne dôchodkovo poistený podľa § 15 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení a vznik a zánik tohto poistenia sa viaže na podmienky upravené v § 21 cit. zákona, ktoré žalobca ku dňu 3. februára 2009 nespĺňal.

Túto skutočnosť nemôže ovplyvniť právna úprava obsiahnutá v § 12 zákona o advokácii, ktorý upravuje formu, ktorou môže advokát vykonávať advokáciu, lebo základným predpokladom pre výkon advokácie je vykonávanie takejto činnosti fyzickou osobou, ktorá má zákonom požadované oprávnenie. Na výkon advokátskej činnosti je teda oprávnený len advokát, ktorý je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora. Vymedzenie pojmu samostatne zárobkovo činná osoba podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení je odvodené od samotného oprávnenia vykonávať túto činnosť.

Navyše § 15 zákona o advokácii upravuje špecifické podmienky, za ktorých advokáti môžu vykonávať advokáciu ako konatelia spoločnosti s ručením obmedzeným a účasť advokáta v takejto spoločnosti je viazaná na existenciu oprávnenia na poskytovanie advokátskych služieb jednotlivých spoločníkov a konateľov, ktorými môžu byť len advokáti, a ktorých účasť v spoločnosti zaniká vyčiarknutím zo zoznamu advokátov, v skutočnosti stratou oprávnenia na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu žalovanej a rozsudku krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná dostatočne zistila skutkový stav. Námietky, ktorými žalobca v odvolaní spochybuje rozsudok krajského súdu boli v zásade zhodné s námietkami, ktoré žalobca uplatnil už v konaní na súde prvého stupňa a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2010, sp. zn. 1Sžso/7/2009 je potrebné uviesť, že každé rozhodnutie súdu je výsledkom jeho rozhodovacej činnosti v individuálnej veci, každý sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní je viazaný ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom (čl. 144 Ústavy SR). Vydaniu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2010, sp. zn. 1Sžso/7/2009, predchádzali iné rozhodnutia najvyššieho súdu v rovnakej skutkovej situácii (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 7Sžso/44/2009), ktoré považovali právny názor žalovanej za správny a tento považuje za správny aj ďalšia rozhodovacia prax všeobecných súdov. V tejto súvislosti poukazujeme tiež na názor ústavného súdu, ktorý už v obdobnej veci vyslovil, že *„predmetný právny výklad najvyšším súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva na súdnu ochranu*

zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru“ (II.ÚS 508/2010-15).

V súvislosti so žalobcom uvádzaným potvrdením Slovenskej advokátskej komory, najvyšší súd poznamenáva, že uvedené je jedným z podkladov rozhodnutia, pričom Slovenská advokátska komora ako samosprávna stavovská organizácia nie je oprávnená poskytovať záväzný výklad ustanovení zákona o sociálnom poistení voči tretím osobám, záväznosť voči tretím osobám nie je predpokladaná ani v dôvodovej správe, na ktorú žalobca odkazoval, ktorá navyše ani nemá právnu záväznosť.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v T. podľa § 219 ods.1 a 2 OSP potvrdil.

Účastníkom Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, lebo žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli (§ 250k ods. 1 a § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 a ods. 2 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. augusta 2011

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová